

Χριστουγεννιάτικη ιστορία

Του Κώστα Ιορδανίδη

Υπήρχε μία εποχή, όχι τόσο παλιά, πριν από τέσσερα μόνο χρόνια, που τα Χριστούγεννα ήταν γιορτή της αφθονίας, και οι Έλληνες κατά χιλιάδες κατέκλυζαν το κέντρο της Βιέννης και συνωστίζονταν έξω από το Δημαρχείο με τα μικρά περίπτερα από ξύλο, πίνοντας το ζεστό αρωματικό κρασί της περιοχής και παρακολουθώντας τα παιδιά να διαγωνίζονται στο παγοδρόμιο.

Πέρασε η εποχή εκείνη, όμως, και η πενία απαιτεί την επιστράτευση της δημιουργικής μας φαντασίας, ώστε να ξαναζήσουμε την αυταπάτη των παιδικών μας χρόνων, να θυμηθούμε -εξωραϊζοντας βεβαίως- οι μεγαλύτεροι σε ηλικία τις απολαύσεις της νεό-

πτός μας και οι μοιραίοι πλάγνυτες της καθημερινότητας να αναζητήσουν τη θαληπωρή σε ένα σπίτι που έχασε -από λίγο έως πολύ- τη ζεστασιά του παρελθόντος.

Η ελληνική φυλή, ωστόσο, με τις υπερβολές της, την άγνοια κινδύνου που τη χαρακτηρίζει, τη μόνιμη εορταστική της διάθεση, έχει τη δυνατότητα φυγής στο φαντασιακό και ενίοτε διακατέχεται από μία θεία ανευθυνότητα. Κάποιοι άλλοι, όμως, οι ηγέτες των πολιτικών κομμάτων που διεκδικούν την ψήφο των αστών, θα παραμείνουν βυθισμένοι στην αγωνία τους για το προσωπικό τους μέλλον, που έχουν την ικανότητα να ταυτίζονται πάντα με το εκάστοτε εθνικό

συμφέρον. Λόγω των εορτών και μόνον τους περιβάλλουμε με τη συμπάθειά μας.

Αυτοί λοιπόν οι ηγέτες -τρεις, τέσσερις ή πέντε- που

πολίτευμα της Ελλάδος ήταν μοναρχικό και ο εκάστοτε φορέας του Στέμματος ελάμβανε πρωτοβουλίες, όχι απαραίτητα τις ορθές, για άρση του

ντριπτική πλειοψηφία εδρών, και δημιουργούνταν νέα τάξη πολιτική.

Τον Οκτώβριο του 1955, μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου Παπάγου και παραβλέποντας τη σαφή προτίμηση των βουλευτών της πλειοψηφίας προς τον αντιπρόεδρο Στέφανο Στεφανόπουλο, ο βασιλεύς Παύλος διόρισε διάδοχο του εκλιπόντος πρωθυπουργού τον Κωνσταντίνο Καραμανλή.

Τον Νοέμβριο του 1963, ο βασιλεύς Παύλος έδωσε στον Γεώργιο Παπανδρέου εντολή σχηματισμού κυβερνήσεως της Ενώσεως Κέντρου με δικαίωμα διαλύσεως της Βουλής και τον Φεβρουάριο του επομένου έτους ο «Γέρος της

Δημοκρατίας» επανεξελέγη με συντριπτική πλειοψηφία.

Και οι τρεις ηγέτες -Βενιζέλος, Καραμανλής και Παπανδρέου- εστράφησαν εναντίον της Μοναρχίας στη συνέχεια. Σήμερα ο Έλληνας της μέσης ηλικίας δεν έχει την παραμικρά ανάμνηση της Μοναρχίας.

Αλλά εάν υπάρχουν κάποιιοι που θα εύχονταν πρωτοβουλία για τη λύση την κρίσεως και στη συνέχεια να του επιρρίψουν κάθε ευθύνη, αυτοί είναι οι σημερινοί «αστοί» πολιτικοί ηγέτες. Ουδέποτε θα το ομολογήσουν φυσικά. Προς ανακούφιση τυχόν ανησυχούντων ουδείς μεθοδεύει την παλιννόστηση της Μοναρχίας.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

διεκδικούν την ψήφο των αστών, αφού οι αγρότες δεν φαίνεται να έχουν πληγεί τόσο από την κρίση, βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα τεράστιο πρόβλημα, την αυτοδιαχείριση της κρίσεως, πολιτικής και οικονομικής. Κρίσεις πολιτικές υπήρξαν πάντοτε και σοβαρότατες από την παρούσα σε όλη τη διάρκεια του ανεξαρτήτου κράτους των Ελλήνων. Υπήρχε μία εποχή, ωστόσο, που το

αδιεξόδο. Υπήρχε κάποιος που αναλάμβανε την ευθύνη και υφίστατο τις συνέπειες των αποφάσεών του.

Τον Νοέμβριο του 1910, ο Βασιλεύς Γεώργιος Α', σε συνεννόηση με τον Ελευθέριο Βενιζέλο, διέλυσε την νεοεκλεγείσα Βουλή, προκήρυξε εκλογές, από τις οποίες απείχαν κόμματα της αντιπολιτεύσεως, το Κόμμα των Φιλελευθέρων εξασφάλισε συ-

Η ΑΥΓΗ

Ομερτά μέχρι τελευταίας ρανίδος

Όλοι μαζί τα φάγαμε; Ούτε καν. «Όλοι μαζί τα φάγατε» μας απαντούν οι κυβερνώντες βγαίνοντας εαυτούς και αλλήλους λάδι. Τελευταίο επεισόδιο, το χθεσινό στη Βουλή για το σκάνδαλο των υποβρυχίων. Εκεί, τιμώντας την «ομερτά» που συνεχίζει τις υπεύθυνες και εθνικώς σκεπτόμενες δυνάμεις του τόπου, η Ν.Δ. κατάπιε τις καταγγελίες της για το σκάνδαλο των υποβρυχίων και πήρε επισήμως πλέον στην πλάτη της τον κ. Βενιζέλο.

Μιλάμε δηλαδή από 'δώ και πέρα για ένα σκάνδαλο Σαμαρά - Βενιζέλου, αφού είναι ο πρωθυπουργός ο οποίος φέρει την ευθύνη, σε τελική ανάλυση. Ίνα πληρωθεί και το ρηθέν υπό του αντιπροέδρου Ευαγγέλου ότι δεν τον καλύπτει ο κύριος Σαμαράς, αλλά είναι αυτός που καλύπτει τον κύριο Σαμαρά.

Μόλις προχθές το δικαστήριο απήλλαξε οριστικά και τους τελευταίους κατηγορούμενους για το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου για το οποίο τελικά οι μόνοι που πλήρωσαν ήταν τα εκατομμύρια των μικροαποταμιευτών που εμπιστεύθηκαν τις οικονομίες τους στους Σημίτηδες, τους Γιάννους και τους Παπαδήμους και στους 58 τυπάκους που προσγειώθηκαν μόλις πρόσφατα στον πλανήτη μας.

Τα τελευταία κρίσιμα χρόνια, τα χρόνια του Μνημονίου, το σύστημα που κυβερνήσε και εξακολουθεί να κυβερνά τη χώρα τιμωρώντας αυτούς που το επέλεξαν και το στηρίζουν με την ψήφο τους, φρόντισε επίσης να κουκουλώσει το σκάνδαλο Siemens -τουλάχιστον δύο δις. η άμεση και απτή ζημιά του Δημοσίου-, έθαψαν τα δομημένα ομόλογα που εξανέμισαν τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων πριν επιπέσει πάνω τους το PSI του κυρίου Βενιζέλου και τα αποτελειώσει. Το ίδιο έγινε και με τη λίστα Λαγκάρντ, από τους περιλαμβανόμενους στην οποία -ονόματα οικεία του πολιτικού συστήματος- δεν έχει εισπραχθεί ούτε ευρώ.

Όλα αυτά τα θέματα σχετίζονται απόλυτα

με τη σημερινή κατάσταση της χώρας. Όλα αυτά τα χρήματα, ιδιωτικά και δημόσια, που εκλάπησαν, μισώθηκαν, διασπαθίστηκαν, εξαφανίστηκαν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, είναι αυτά που λείπουν σήμερα από την περίθαλψη μας, τις συντάξεις των γονιών μας, τα σχολεία των παιδιών μας. Λένε οι του ΠΑΣΟΚ και υποτονθορίζουν ένοχα οι της Ν.Δ. ότι ο ΣΥΡΙΖΑ επιζητεί την ποινική εξόντωση των πολιτικών τους αντιπάλων. Ας ψάξουν στο παρελθόν τους για τέτοιες προσεγγίσεις. Ας θυμηθούν μόνον ότι τι έκαναν στην Αριστερά, αλλά τι έλεγαν ο ένας για τον άλλον. Μέχρι την προηγούμενη των εκλογών και πριν από την κωλοτομία, εξεταστική για το Μνημόνιο προανήγγελλε ο ίδιος ο κ. Σαμαράς.

Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια έχει επικρατήσει μια κατάσταση που, εκτός όλων των άλλων, έχει έντονο και το στοιχείο της ύβρεως. Ένας ολόκληρος λαός κατηγορείται ως διεφθαρμένος και κλέφτης από το ίδιο το πολιτικό σύστημα που κυβερνούσε και κυβερνά και την ίδια στιγμή οι πρωταγωνιστές του συστήματος φροντίζουν να αλληλοσθώνονται. Αυτή η ύβρις απαιτεί κάθαρση. Δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη, ας το έχουν αυτό στο μυαλό τους.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Προθάλαμος παραγραφής η Βουλή

Είναι πράγματι πρωτοφανές το φαινόμενο που παρατηρείται στην ελληνική Βουλή. Η πρακτική που ακολουθείται, για πολλά χρόνια τώρα, αφήνει κυριολεκτικά στο απυρόβλητο υπουργούς και πρωθυπουργούς, αφού καθυστερεί και συγκαλύπτει τη διερεύνηση των υποθέσεων στις οποίες εμπλέκονται.

Στην ειδική υπηρεσία του ελληνικού Κοινοβουλίου βρίσκονται αυτή τη στιγμή «σταθμευμένες» περισσότερες από 130 δικογραφίες, που έχουν σχηματισθεί από το 2010 και μετά, κατά πολιτικών προσώπων. Οι δικογραφίες στάλθηκαν εκεί με βάση τον νόμο περί ευθύνης υπουργών, ο οποίος δεν επιτρέπει τη δικαστική έρευνα όταν διαπιστώνεται εμπλοκή υπουργού.

Όμως τι παράδοξο; Η αποστολή αυτή των δικογραφιών στη Βουλή φαίνεται ότι ισοδυναμεί μ' ένα εισιτήριο για την ατιμωρησία. Τουλάχιστον 41 τέτοιες υποθέσεις, με εμπλεκόμενους υπουργούς της κυβέρνησης Καραμανλή, έχουν ήδη παραγραφεί, καθώς μεσολάβησαν δύο εκλογικές αναμετρήσεις, χωρίς ποτέ κανείς στη Βουλή να ενδιαφερθεί και να ελέγξει το περιεχόμενο αυτών των δικογραφιών και τις τυχόν ποινικές ευθύνες των ενεχόμενων υπουργών.

Αλλά δεν πρόκειται μόνο για την επιθυμία ή όχι του πολιτικού προσωπικού να εξετάσει τα στοιχεία της Δικαιοσύνης. Είναι ταυτόχρονα και οι δυσκολίες που θέτει η ίδια η Βουλή σε όποιον επιδιέξει τη βούληση να ενημερωθεί

για τα έγγραφα μιας τέτοιας δικογραφίας.

Επειτα και από γνωμοδότηση της επιστημονικής επιτροπής, ουδείς βουλευτής επιτρέπεται να πάρει αντίγραφο της δικογραφίας για να τη μελετήσει. Μπορεί μόνο να τη διαβάσει και μάλιστα μέσα στο γραφείο της υπηρεσίας, παρουσία όλων των υπαλλήλων, συγκεκριμένες ώρες της ημέρας. Προφανώς και δεν είναι όλες οι υποθέσεις που αποστέλλονται στο Κοινοβούλιο σοβαρές. Αλλά δεν είναι και όλες για παραγραφή. Δικαίως οι συνταγματολόγοι μιλούν για συστηματική συγκάλυψη και σκανδαλώδη ασυλία που χαρίζει στους υπουργούς η ελλιπής διαδικασία της Βουλής.

Αλλά με αυτό, ο πολιτικός κόσμος λιοιδορήθηκε (όχι αδικώς) ότι συγκάλυψε και άφησε ατιμώρητα όλα τα σκάνδαλα στα οποία φέρονταν ότι είχαν εμπλοκή τα μέλη του. Αντίθετα, πάντα τη νύφη την πληρώνουν οι πολίτες. Και δη οι ασθενέστεροι. Η εξουσία μεταφέρει όλα τα βάρη -ακόμη κι όσα αυτή δημιούργησε- στις πλάτες τους.

Το βλέπουμε να συμβαίνει με ένταση τον καιρό της κρίσης. Καθώς η ανισότητα και η αδικία διευρύνονται. Καθώς αρκετοί πολιτικοί εξακολουθούν να συμπεριφέρονται σαν να είναι υπεράνω του νόμου. Αδιαφορούν προκλητικά για τις συνέπειες της στάσης τους. Ας συνειδητοποιήσουν γρήγορα, όμως, ότι οι εποχές της αδιαφάνειας, της συγκάλυψης, της διαπλοκής και των πελατειακών σχέσεων έχουν περάσει ανεπιστρεπτή.